

[Helge Sander]

be modellen. Vi føler os ikke overbevist om, at den står distancen. Det er skattefinansieret ferie, der yderligere vil sløre arbejdsløshedstallene.

Det er selvfølgelig rigtigt, hvad fru Lilli Gyldenkilde siger, nemlig at vi har så utrolig mange ledige, og at dette her vil kunne afhjælpe problemet. Det kan det nok, men det stiller i hvert fald mindst tre spørgsmål, som jeg ikke kan se et kvalificeret svar på.

Det første er: Hvad med de mennesker, som i forvejen er på nedsat tid? Skal de stilles dårligere? Det synes vi ikke er rimeligt. Der er en række mennesker, som allerede i forvejen af egen fri vilje arbejder anderledes.

Dernæst tror vi ikke rigtig på, at det er en model, der er let at komme af med igen. Vi er med andre ord overbeviste om, at det bliver en permanent ordning. Erfaringer med tidligere forsøgsmodeller viser, at ordninger af denne karakter som oftest bliver permanente. Det er jo en fordel for nogle i befolkningen, og det er politisk, som vi har set i tidligere situationer, meget vanskeligt at fratage dem en sådan fordel.

Endelig er der det finansielle, hvor jeg meget gerne vil tilslutte mig det, som hr. Per Stig Møller citerede, nemlig fra overvismanden, for at det rent faktisk forholder sig sådan, er indis-kutabelt.

Man skal selvfølgelig være klar over, at det er noget andet, hvis man bruger den filosofi, at mængden af arbejde og arbejdsløse altid er den samme. Men det er jo en forkert filosofi. Og derfor går vi direkte ind i det store problem, vi allerede kender på arbejdsmarkedet, og som vi vil ende i med denne model, nemlig hele flaskehalsproblematikken. Det kan ikke undgås, og jeg vil endda sige, at den ikke bliver mindre med de justeringer, som SF har lavet med det forslag, vi har til behandling her i dag.

Alene det, man har med som punkt 2, hvor man taler om en 3-procents-grænse, hvor der ikke kan blive tale om, at man kan gå ind under ordningen, er i hvert fald én af de ting, som vi har fået en del henvendelser om; bl.a. har vi fået en henvendelse fra en af vores trofaste Venstrefolk, Martin Kyed, som siger, at det simpelt hen er ganske uladsiggørligt. 3 pct. er så langt nede, at det i virkeligheden vil betyde, at vi for længst har passeret de mange områder, hvor der vil være flaskehalsproblemer langt tidligere.

Vi så det for 5-6 år siden. Da skulle vi jo ikke ret langt ned, før vi havde flaskehalsproblemer. Vi oplever det sågar i dag både i den offentlige sektor og i den private sektor inden for metal og møbler. Derfor er 3 pct. en alt for lav grænse, hvis SF's forslag skal fungere efter hensigten.

Uanset om man lide disse orlovsordninger eller ej, synes jeg i hvert fald, der er et vigtigt princip i de gældende regler, nemlig at der trods alt skal betales en pris. Går man på sabbat, må man ned på 80 pct., er man på uddannelse, skal man dygtiggøre sig, osv.

Det er ikke tilfældet her, og derfor kan vi som sagt selv ikke med SF's modererede ordning acceptere en fordeling af arbejde og fritid, som det er skitseret, hverken i den rene skraldemandsmodel eller i SF's forslag nr. B 74.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Når jeg føler mig foranlediget til at tage en kort bemærkning, er det af hensyn til referatet i Folketingstidende. Jeg har ikke på noget tidspunkt undsagt arbejdsministeren, som hr. Helge Sander fremførte det her, eller nogen anden minister. Det, jeg har talt om, er, at de økonomiske sammenhænge i det større perspektiv kan ses på forskellige måder. Det har intet at gøre med, at vi kan bruge de ordninger, som vi har i øjeblikket, og som er dem, det handler om. Det understregede jeg også i mit indlæg. Nej, det var den økonomiske diskussion, og i den forbindelse vil jeg tillade mig at sætte et stort spørgsmålstegn ved alle de økonomer, som udtaler sig om, hvad der er dyrt, og hvad der er billigt, for det har en hel række konsekvenser.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne begynde med at sige ministeren tak for den grundige gennemgang af alle de orlovsordninger og øvrige ordninger, der i dag eksisterer, for hvor nødig jeg end ville sige noget så positivt om arbejdsministerens mange ordninger, må man dog sige, at der er rigeligt i forvejen, og netop ud fra alle disse betragtninger er der ingen tvivl om, at Fremskridtspartiet siger: Den duer ikke! Det, vi skal have i gang, er flere job. Vi skal have nedsat personbeskatningen og dermed omkostningerne, således at der bliver skabt incitament til flere job.